

Előfizetési árak:

Egy évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . . 1 frt 50 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kurczaparti-utca 31. szám,
hova a lap szellemi részét
illető közlemények előfize-
tési pénzek és hirdetések is
küldendők.

SZENTESI LAP

POLITIKAI ÉS VEGYES TARTALMÚ KÖZLÖNY.

Hirdetéseket

és nyílt-téri közleményeket
a kiadóhivatal mérsékelt ár-
jegyzék szerint számít.

Egyes példányok

kaphatók lapunk nyomdájá-
ban valamint Stark Nándor
és Szigethy Z. könyv- és
papirkereskedésében.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Megjelen hetenként háromszor:
vasárnap, szerdán és pénteken reggel.
Egyes szám ára 5 kr.

Főszerkesztő és kiadó-tulajdonos:
S I M A F E R E N C Z.
Felolós-szerkesztő:
K O V Á T S K Á L M Á N .

Lapunk megrendelhető:
a kiadóhivatalban és lapkihordóink útján,
kik az előfizetési pénzeket is felvehetik.

Nem bosszu, csak — elégtétel.

— Sima Ferencz sajtópere. —

(P.)Erkölcsei elégtételt kapni: megnyugtató. De erkölcsi diadalt aratni: fölemelő. Mind a kettőben volt része a mult szombaton lapunk főszerkesztőjének, Sima Ferencz országgyűlési képviselőnek. Az erkölcsi elégtételt a szegedi esküdtszék szolgáltatta neki; az erkölcsi diadalt a saját lelkének nobilitásával aratta.

Mint lapunk mult számában már jeleztük, a szegedi esküdtszék marasztaló verdiktet hozott Bánfalvi Lajos ellen azért a méltatlan, durva és rosszhiszemű támadásért, melyet tudvalevőleg a péteriek pártfogolása miatt intézett Sima Ferencz ellen.

Ez az esküdtszéki verdikt arra vall, hogy a szegedi közönség végre vaihára kezdi tisztább világításban látni a csongrádmegyei állapotokat. Tünőfélben van immár az az elfogultság, melyet a pákuliczok mesterkedése — karöltve a szegedi sajtó lelkiismeretlen magatartásával — támasztott a vármegyei ellenzék ellen a szegedi közvéleményben.

A közvéleménynek eme fordulát nagyban elősegítette a mostani tárgyalás, a mely kétségtelenül láthatóvá tette, hogy a megyebeli pártok közül melyik folytat bosszupolitikát? Ezt két jelenségből könnyű volt megállapítani. Egyfelől ott volt az a rakoncátlanságig menő dühöngés, az a gyűlöletlángoló bosszuvágy, melyet a hallgatóság soraiban helyet foglaló pákuliczok, mint a multban is minden sajtótárgyalásnál, úgy most is tanusítottak. Másfelől ott volt a Sima Ferencz imponáló nemes magatartása, a ki mikor ellenfele az esküdtszéki verdikt által le-sujtva állott előtte, kijelentette, hogy lemond a visszatorlás jogáról, és arra kéri a bíróságot, hogy a vétkesnek nyilvánított vádlottat a törvény által megengedett legenyhébb büntetéssel sújtsa; mert — ugymond — ő nem bosszút, hanem csak elégtételt keresett, s neki az nem okozna semmi lelki gyönyörűséget, ha Bánfalvit szigoruan büntetnék.

Ez a nobilis kijelentés láthatólag meglepte a pákuliczokat és magát Bánfalvit is; mert ők — a maguk fontján mérve — biztosra vették, hogy Sima megragadja az alkalmat, hogy azt az embert, akitől hosszú évek során át, a legdurvább méltatlanságokat szenvedte el — diadalmasan megbosszulja. De nyilvánvalólag jó benyomást tett ez a szép magatartás különösen a szegediekre, a kik nem is haboztak beszerni, hogy eddig félre voltak vezetve, azonban most már látják, hogy nem a Sima párt az Csongrádvármegyében, a mely bosszupolitikát folytat és ember- vadászatot űz.

A mily örömmel jegyezzük föl ezt a vélemény-változást, ép oly elismeréssel konstatáljuk azt is, hogy ezuttal a bíróság, illetőleg az elnökség magatartása is minden kifogáson felül állott. Most nem Muskó Sándor, a vármegyei ellenzék ismeretes ellensége ült az elnöki székekben, hanem Czukor Ignác helyettes elnök, a ki dicse-
retreméltó tapintattal, erélylyel és teljes pártatlansággal vezette a tárgyalást, s a reaszummálásban is a legszigorubb részrehajlatlansággal járt el.

A tárgyalás különben a következőkép folyt le:

Sima Ferencz a tárgyaláson személyesen is megjelent, de a vádat dr. Issekutz Győző országgyűlési képviselő, a kitűnő kriminalista képviselte. Bánfalvi Lajos védőjével, Reiniger, Jakob szegedi ügyvéddel jelent meg.

Az esküdtszék megalakulása után fölolvasták a vádlevelet és az inkriminált czikket, egész terjedelmében.

Azután az elnök kérdést intézett a magán vádlóhoz, hogy berendelt tanuit mire kívánja kihallgatni? Issekutz erre bejelentette, hogy a tanukat csupán erkölcsi tanukul idéztette be; a mihez a vádlónak törvény szerint joga van.

Bánfalvi nem hozott erkölcsi tanukat; de egy sereg embert szeretett volna kihallgatni a péteri esetre nézve; ezek között olyanokat is, — mint például Csató Kálmánt, meg Burg Dénest, — a kik a péteriek dolganak csak hírét hallották, mint katona a kávénak.

Erre a — talán nem is komoly — kívánságra Issekutz Győző kijelentette, hogy ha Bánfalvi a Sima Ferencz erkölcsi reputációja ellen konkrét bizonyítékokkal akarja előállani, azt habozás nélkül megengedné. De a mi a péteri esetet illeti, mindössze 3 hete annak, hogy a szegedi esküdtszék előtt a dolog behatóan tárgyalva volt. Sima Ferencz akkori ellenfele, Novák József nem hagyott semmit kihasználatlanul, a mivel a Sima ellen intézett támadást mentegethetni vélte. Az akkori tárgyalás letolyása köztudomásu Szegeden; s így vádlott tulajdonképen nem a sertő állításokat akarja — a mint hogy nem is képes — bizonyítani, hanem csak szenzációt hajhász. Ilyen intenziónak márcsak azért sem hajlandó tért engedni, mivel az esküdték türelmét ok nélkül fárasztani nem akarja.

Az elnök felszólítására Bánfalvi Lajos előleges nyilatkozatot tett. Sima Ferencz — ugymond — mint pártvezér, befolyásos állást foglal el a vármegyében; ezt a szereplést, mely a „Szentesi Lap”-ban is erős támaszszaal bir, neki, mint a másik lap szerkesztőjének, kötelessége kritizálni. Ezt a kötelességet teljesítette az inkriminált czikk megírása és közvételével által; a mire az szolgáltatott kedvező alkalmat, hogy Sima ép akkor interpellált a horgosi jegyző sikkasztási ügyében az országgyűlésen, a mikor a péteri eset miatt a hírlapokban megtámadták. Ő tehát a saját pártállásának tett eleget, midőn a horgosi sikkasztás és a péteri ügy között hasonlóságot keresett.

Következett a tanukihallgatás.

Az első tanu lett volna Burián Lajos polgármester; de kihallgatása ellen Reiniger Jakob védő kifogást tett, azt hozván fel, hogy a polgármester megsértése miatt a királyi ügyészség hivatalból sajtótört indított Bánfalvi ellen.

Issekutz Győző erre az ellenvetésre azzal válaszolt, hogy a polgármester a Bánfalvi ellen indított sajtótörtben hivatalos minőségében szerepel; a mi nem gátolhatja azt, — hogy mint magán ember, — tanuzásra bocsáttassék. De különben is Burián Lajosnak nem Bánfalvi személyére vonatkozólag, hanem a Sima Ferencz erkölcsiségére nézve kell vallomást tennie, s így vallomásában elfogultság nem vezetheti,

Ez az okoskodás egészen kézzelfogható; mindazonáltal a bíróság mellőzte a polgármester kihallgatását.

Filó János reform. lelkész a hozzá intézett kérdésre előadja, hogy Simát becsületes, tiszta karakterű embernek ismeri, a ki Szentés város és Csongrádvármegye közéletében előkelő szerepet visz, ami bizonyára nem volna lehetséges, ha erkölcsi fogyatkozásai lennének.

Gerőcz Lajos reform. lelkész arra a kérdésre, hogy ismeri é a peres feleket, előadja, hogy Simát nemcsak ismeri, hanem szereti is; Bánfalvit azonban csak „szomorú szerepléséből” ismeri. Már 18 éve, hogy Simával ismeretségben van, de mindig úgy tapasztalta, hogy tisztakezű, talpig becsületes ember; a közélet terén vasakaratu, zászlóvivő vezér. Issekutz Győző azon kérdésére, hogy Sima jóvödelméből áldoz é a közügyekre — azt feleli, hogy később kárt vallani, hogysen a közérdek hátrányt szenvedjen.

Dr. Ulár István róm. kath. apátplébános Simát kifogástalan becsületes embernek tartja. Közéleti működéséről annyit tud, hogy minden közhasznu alkotásnál vezérszerepet visz.

Pandovics Döme görög keleti lelkész Simáról azt mondja, hogy Szentésen minden közalkotás az ő nevéhez fűződik, mindenben, ami a közjóra irányul, ő a vezér; a magán életben önzetlen jóbarát, a ki áldozatokat hozni mindig kész, de hasznót soha nem hajhász.

Dr. Szánthó Lajos Simát becsületes, munkás, szorgalmas, vasakaratu embernek ismeri; neve elváhatlanul össze van kötve a közalkotásokkal. Issekutz kérdésére kijelenti, hogy Sima a péteri pletyka miatt semmit se veszített a közbecsülésből.

Dr. Filó Tihamér ügyvéd Simát rendkívül becsületes, tiszta jellemű embernek ismeri, a kit Szentésen — néhány ember kivételével — mindenki tisztel és nagyrabecsül. Issekutz azon kérdésére, hogy a péteri támadás miatt nem hanyatlott é Sima tekintélye — azt feleli, hogy az a támadás csak növelte a személyéhez való ragaszkodást.

A tanuk sorában Hegyi Antal csongrádi plébános következett, de Issekutz előállt a kihallgatásától, azzal a megokolással, hogy Hegyi anynyira szoros barátságban és összeköttetésben áll Simával, hogy esetleg elfogultsággal vádolható.

Szvoboda Ferencz csongrádi ügyvéd minden tekintetben az előző tanukéhoz hasonló vallomást tesz.

Barna Ábel péteri lakos, a „hatok” egyike, azt vallja, hogy nézete szerint Sima „a legelső helyen áll.”

Takács János, szintén a „hatok” közül való péteri lakos, a legnagyobb tisztelettel beszél Simáról, és kijelenti, hogy az ellene intézett támadások még növelték személye iránt a péteriek ragaszkodását. Schnell Frigyes bíró azt a kérdést intézi a tanuhoz, hogy adott é át ő is pénzt Simának, és károsultnak érzi é magát? Mire tanu kijelenti, hogy pénzt igenis adott át Simának, de az jó helyen van ott és esze ágában sincs magát károsultnak tartani. Az elnök sietett megjegyezni, hogy ezt a kérdést nem kellett volna feltenni, s az nem is jön a jegyzőkönyvbe.

Krébetz József péteri kántor Simának a péteri ügyben követett eljárását a legkorrektebbnek, őt magát kifogástalan becsületes embernek tartja, a kit a péteriek ma is a rajongásig szeretnek.

Erdélyi Miklós horgosi bíró Sima jellemére nézve úgy vall, mint az előző tanuk. Issekutz azt a

kérdést kívánja a tanuhoz intézni, hogy Sima jellemét össze lehet-e hasonlítani a Varjassival? Az elnök azonban a kérdést nem engedi feltenni.

Temesváry Antal nyugalmazott aljárásbíró, Simát szilárd jellemű, becsületes embernek ismeri, a ki ránt Szentesen a legjobb véleményt és bizalmat táplálja.

Ezzel a bizonyítási eljárás befejeztétlen, a vád- és védbeszédre került a sor.

Issekutz Győző azzal kezdte beszédét, hogy Sima részére igazságot vár a szegedi esküdtsektől. Köztudomású tény az, hogy Sima vezérszerepet visz Szentesen. Mindent, a mivel bír: tudását, munkáját, vagyonát, becsületét a közérdek oltárára rakja áldozatul. A ki ily nemes önfeláldozással teljesíti polgári kötelességét, vajon szabad-e azt rágalmakkal és sértésekkel bántalmazni? Az inkriminált cikk megírására — a vádlott mentegetőzése szerint — a Sima Ferenc pártállása adott okot. Hat a pártéletben sebezni szabad, sőt néha kell is, de gyilkolni soha. A ki pedig a magán becsületet támadja, az orozva őt. Vádlott azt mondja, hogy azért, mert Sima Varjass-t sikkasztónak nevezte, neki kötelessége volt Simát szintén sikkasztónak nevezni.

Tasnádi Antal a hallgatóság köréből közbekiált: „Igaz.” Issekutz erre megjegyzi, hogy nem szándékozik a hallgatóság köréből érkezett véleményekkel vitázni; a hallgatóság rendreutasítása az elnök dolga. Elnök bocsánatot kér, de ő nem hallotta a megjegyzést. Tasnádi feláll, és hetvenkedve jelenti ki, hogy ő volt a közbeszóló. Az elnök szigorúan rendreutasítja; mire Tasnádi bocsánatot kér, és igéri, hogy tartózkodni fog a közbeszólástól.

Issekutz beszédét folytatva, fejtegeti, hogy a ki a visszaéléseket ki akarja irtani, az elismerést érdemel és nem azt, hogy jutalomképp sárral dobálják. Sima nem tett egyebet a horgosi ügyben, csak a korrupciót üldözte; ezzel pedig a vármegye becsületét nem — mint vádlott állítja — megtámadta, hanem inkább megmenteni iparkodott. Es vádlott erre azzal felelt, hogy a korrupció kiirtóját egy sikkasztóhoz hasonlította; sőt még az összehasonlításnál is tovább ment, mert midőn azt mondta, hogy Sima a maga szemében nem látja meg a gerendát, de a Varjassiében meglátja a szálkát — Simát még nagyobb sikkasztónak tüntette fel Varjassnál is. A horgosi sikkasztás kérdésével különben szóló nem fárasztja tovább az esküdtsek figyelmét; de utal a péteriek vallomására, a kik kijelentették, hogy daczára minden hírlapi hajsának és rágalomnak, Sima iránt táplált tiszteletük, becsülésük, szeretetük és ragaszkodásuk nem csökkent, sőt a rajongásig fokozódott. A ki kárt okoz az embernek, azt bizony nem igen szoktuk szeretni; ha tehát elsikkasztotta volna Sima a péteriek pénzét, azok nem rajonganának érte. Hivatkozik tovább a többi tanuk vallomására, a kik Simáról jónál, szépnél és dicséretesnél egyebet nem tudtak mondani. Különös súlyt fektet a kihallgatott lelkészek nyilatkozataira, a kik közvetlen tapasztalásból alaposan ismerik a nép gondolkodását, s így legilletékesebbek a közvélemény tolmácsolására. A bizonyítékokból kétségtelen, hogy vádlott alaptalanul és rosszhiszeműleg rágalmazott és becsületében megsértett egy becsületes embert, a kit polgártársai tisztelete, szeretete, bizalma és ragaszkodása vesz körül. Kéri vadlottra a vétkest kimondani.

Természetes, hogy a beszéd itt közölt alakjában nagyon is halvány és fogyatékos vázlata az eredetinek, mely finom elmeélel, erős logikával és szónoki szépségekkel bővelkedett, s az esküdtsekre is szemmel láthatólag nagy hatást tett.

A hatás alól Reiniger Jakab védőügyvéd se birta magát kivonni, s beszédét a fölött való sajnálkozással kezdte, hogy ő nem rendelkezik az ékeszólás olyan erős fegyvereivel, mint ellenfele; de bizik az igazságában. Aztán a védelem helyett egyszerre támadni kezdett. Csongrád megyét — ugymond — Sima tette hirhedtté, mert nem akarta elvállalni az ő uralmát. Szentesen Sima — minden azt akarná, hogy a megyén is úgy legyen. Az ellenpártnak kötelessége védekezni e törekvés ellen; s az e fölött folyó harc az oka, hogy a sa tó hangja élesebb a kellenél. Sima az alsó néposztályt kegyét keresi, de fölfelé terrorizálni akar. Sőt terrorizálni akarja az esküdtseket is, minek bizonyosságára felolvassa a Szentesi Lapnak a Novák-féle sajtóper alkalmából közölt cikkét. Azután sorra veszi az inkriminált

czikknek a vádlevélben felsorolt tételeit, s kimutatni igyekszik, hogy azokban nincs sértés, mert Varjassy nem volt elítélve sikkasztásért, így nem lehet sikkasztónak nevezni, tehát a vele való összehasonlítás nem lehet sértő. Végül arra hivatkozik, hogy Sima lapjában is bántalmazták a vádlottat.

Issekutz válaszanak kezdetén a pákuliczok köréből egy közbeszólás történt, mire Issekutz megjegyezte, hogy másutt is közbeszóltak már a beszédébe, de ő a hallgatóság egy részét ignorálja. Ennek előrebocsátása után polemizál a védő-ügyvéddel. Azért, — ugymond — mert valaki a visszaéléseket ostorozza, nem szabad hatalmi törekvésekkel és terrorizmussal vádolni. Különben pedig rettenés naivitás terrorizmusról panaszkodni azoknak, akik minden hatalmat a kezükben tartanak, és többségben vannak. S ha ily körülmények között csakugyan volna terrorizmus, hat az nem gáncsolható; mert terrorizálni lefelé: az zsarnokság, de terrorizálni felfelé: az bátorság. Arra az okoskodásra, hogy a Varjassyval való összehasonlítás nem lehet sértő, mert Varjassy nem volt bírósággal elítélve, — csak annyit jegyez meg, hogy bizonyára a védő-ügyvéd ezen okoskodása daczára se szeretné, ha őtet hasonlítani össze azzal az urral. Ha vádlott — mint állítja — nem akart sérteni, akkor nem lett volna-e kötelessége a sértésül vett kifejezéseknek más értelmezést adni, vagy a sértést visszavonni? Az esküdtsektől elvárja, hogy teljesíti feladatát, mely abban áll, hogy a szabad sajtó kinövéseinek gátat vet.

Ezután Sima Ferenc szólalt föl. Ugy formáj tekintetben, mint érdemileg ilyen kitünő rögtönzést ritkán hallottunk tőle. Folyékonyan, stilsztikai hiba nélkül, csodálatos nyugalommal és mégis megkapó bensőséggel, és nagy önértéssel beszélt. Elmondta, hogy a „Szentes és Vidékét” 5 év óta soha nem olvasta, még az inkriminált cikket is csak a mai felolvasásból ismerte meg; s a sajtóper csupán barátai felsólítására tette folyamatba. Abban a harcban, a mit a vármegyében kénytelen folytatni, sok sebet osztogatott, de ő is kapott, és nyugodtan tűrte, a mig magán becsületét nem érintették. Áttérve a péteri pénz törtéjára, hivatkozott a törvényszékre, a mely jól tudja, mert 3 héttel ezelőtt itt lett bebizonyítva, hogy az a pénz egy percig se volt az ő kezében. Ő — ugymond — üvegházban lakik minden lépése a legkérelhetlenebb ellenőrzés alatt áll, s bizonyára nem volna bátorsága egy vármegyei apparátussal oly kemény harcot folytatni, ha a saját tényeiben takargatni való volna.

A péteri eset nagyon csiklandozta a hallgatóság körében ülő Basa Kálmán urad. inspektort, s nem is állta meg, hogy bele ne kiáltson a beszédbe; mire aztán kapott egy kemény rendreutasítást. Ez zokon esett Basának és még egypár pákulicznak, mérgükben felugráltak, s kemény léptekkel kivonultak a teremből. Az elnököt bosszantotta a zaj, s haragosan rárivallt a távozókra, hogy csendben vonuljanak ki.

Ez incidens után folytatta Sima a beszédét. Elmondja a horgosi dolog történetét, és megjegyzi, hogy a mit a visszaélések kiirtására tett, annak volt eredménye, mert egymásután pusztultak a vármegyéből a korrumpált jegyzők; sőt pusztultak főispánok, pusztult alispán, szolgabíró, polgármester; s ezeket az eredményeket bizony nem lehetett volna elérni, ha nagy igazsága nem lett volna. Tudja ezt jól a védő ügyvéd is, aki mikor még Szentesen lakott, maga is kegyetlen cikkeket írt a vármegyei gazdálkodás ellen; tehát épen a védő lehet legkevésbé jogosult arra, hogy neki szomrehányást tegyen azért, hogy — mint mondotta — hirhedtté tette a vármegyét. Azt a harcot, a melyet megkezdett, folytatni fogja lankadatlanul, a mig teljesen purifikálva nem lesz a vármegye; s hogy ebben a küzdelemben igaz uton jár, azt pártjának folytonos erősödése és szaporodása bizonyítja; mert hasztalan beszélne nem létező bajokról, hasztalan kiáltana tüzet, ott a hol nem ég, a közönség nem mozdulna meg szavára, ha látná, hogy ok nélkül üt zajt. Végül megjegyzi, hogy ha a vádlott kijelentette volna, hogy sérteni nem akart, habozás nélkül megbocsátott volna mert őtet bosszuvágy nem vezette soha.

Reiniger Jakab háromszor is megesküszik a becsülete szentségére, hogy a mit mond, azt hiszi is. Vitatja, hogy a cikkből sértési szándékot kiolvasni nem lehet. Aztán szemére hányja a vádlottnak, hogy miért nem keres magának nagyobb ellenfeleket a perlekedésre; miért pereli — ugymond Bánfalvira

mutatva — ezt a szegény nyomorult ujságíró, a ki „méltatlan objektuma” ennek a pernek.

Az utolsó szó Bánfalvit illette. Élt is vele. Hivatkozik arra, hogy 15 év óta hírlapíró, de még nem állott esküdtsek előtt; a mi, persze, azt akarta jelenteni, hogy ő egy szelid galamb, aki nem szokott megmarni senkit. Ugy hiszi, hogy kötelességet teljesített, midőn az inkriminált cikket megírta; mert a demagógia ellen küzdeni kell. Azért felmentést kér.

Erre egy rövid szünet s azután a tárgyalás eredményének összegezése következett.

Az esküdtsek visszavonulván, rövid tanácskozás után 8 szóval 4. ellen vétkesnek mondták ki Bánfalvit a becsületsértés vétségében.

A verdikt kihirdetése után rettenetes megdöbbenés ült a pákuliczok arczára, mert nagy elbizakodottságukban fel se tétélezték, hogy a szegedi esküdtsek valaha elverje rajtuk a port. Bánfalvi halál-sápadtan, összeszűgörodva ült a székén, nyugtalanul pislogott szerte széjjel, mint a miskolci béka a — kocsonyából.

Siri csend támadta teremben mikor Issekutz Győző felállott, hogy a büntetés kiszabására nézve megtegye indítványát. Sima Ferenc — ugymond — nem folytat bosszupolitikát, s a jelen sajtóperrel se bosszút keresett, csak — elégtételt. Ezt megkapta az esküdtsek verdiktjében azzal teljesen megelégszik, és arra kéri a bíróságot, hogy a vadlottra a törvény által megengedett legenyhébb büntetést mérje.

A büntető törvény 262-ik §-a a sajtó utján elkövetett becsületsértés büntetését 3 hónapig terjedhető fogházban és 500 frtig terjedhető pénzbírságban szabja meg; de a 92-ik §. megengedi, hogy különös tekintetbevétel igénylő esetekben a bíróság a meghatározott büntetést jelentékenyen enyhíthesse, nevezetesen fogság helyett pénzbírságot szabhasson ki. S Issekutz ennek a 92. §-nak alkalmazását kérte.

Mikor Issekutz bevégezte szavait, lelkes éljenzés támadt. A termen egy nehéz sóhaj-áradat zugott végig: a drukkoló pákuliczok megkönnyebbült keblének sóhaja. Hogy is ne. Hiszen már biztosra vették, hogy néhány hétre elvesztik a jó Bánfalvi urat.

Igy azonban elég olcsón szabadult. A törvényszék — hivatkozással a Sima Ferenc részéről előterjesztett kérelemre — csakugyan enyhe büntetést szabott ki; mert, mint lapunk mult számában jeleztük, 40 frt bírságban, 160 frt perköltségben, 92 frt tanuzási díjban, összesen tehát 292 frtban marasztalta el Bánfalvit.

A tápéi és horgosi eset.

— Két miniszteri válasz —

(P.) Hieronymi Károly belügyminiszter a mult szombaton válaszolt Sima Ferenc országgyűlési képviselő két interpellációjára, melyek közül az egyik a Varjassi-féle horgosi sikkasztásra, a másik pedig a Velkei Kálmán tápéi kántor ellen Cicatriczisz Lajos megyei főjegyző által elkövetett brutális erőszakoskodásra vonatkozott.

Már maga az a körülmény, hogy a tisztelt miniszter ur f. hó 20-ra tűzte ki a válaszadást, feltűnő volt előttünk, mivel tudvalevőleg Sima Ferencnek ugyanazon a napon Szegeden volt sajtótárgyalása, s így előreláthatólag nem jelenhetett meg a képviselőház ülésén. De még is biztunk abban, hogy a miniszter, tekintettel Sima távollétére — a bevett szokáshoz képest — elhalasztja a válaszadást. Mikor azonban meghallottuk, hogy a miniszter tultette magát ezen a szemponton, és az interpelláló távollétében is meg adta a választ, akkor mindjárt gyantottuk, hogy a válaszban valami olyan foglaltatik, a min sutytyomban akarnak átsiklani, hogy Sima ne gyakorolhasson kritikát felette.

Hát csakugyan úgy is történt. A tápéi kántorral elkövetett vérháborító erőszakoskodást csinosan eltussolták. A miniszter ur azt mondja, hogy megtartotta a vizsgálatot, és szerencsésen kisütötte, hogy a bepanaszolt Cicatriczisz főjegyző olyan ártatlan ebben az odíozus dologban, akár a ma született bárányka. Nem követtek el semmi méltatlanságot, Velkei a maga jószántából és szörnyű szívesen tolonczoltatta ki magát az illetőségi

helyéről, télvíz idején, a beteg feleségével együtt, Cicatricisz Lajos csak szerencsés utat kívánt neki.

A miniszter a Pesti Napló közlése szerint a következőkben ismertette a tényállást:

A váci püspök Velkei Kálmán tápéi kántortanítót elmozdította állásától és meghagyta neki, hogy egy hónap lefolyása alatt, természetben birt lakását hagyja el. Velkei azonban felbujtogatva a népet, igyekezett állását erőszakkal is megtartani. A tiszánineni járás főszolgabírája erre a tápéi esperes hivatalos megkeresésére felszólította Velkeit a lakás elhagyására, mire ez önként elhagyta lakását, s nem mint az interpelláló képviselő mondta, a csongrádmezei főjegyző erőszakoskodása következtében. A csendőrök ekkor igenis jelen voltak, mert félni lehetett, hogy a tanító által felbujtogatott népből esetleg újabb rendezések fordulnak elő. De a csendőrség a tanító kiköltözésénél nem szerepelt. Csongrádmezei főjegyzőségének ebben az ügyben semmi dolga sem volt, bele sem avatkozott, senki hivatalos hatalmával vissza nem élt, s így nincs rá oka, hogy a hivatalos eljárását akár a főjegyző, vagy bárki más ellen megindítsa.

E szerint Tápén rendben volna minden.

No de a horgosi dologban már bajosabb lett volna használni a tussoló apparátust, mert ott nemcsak tények — a miket lehet tagadni — hanem irások bizonyítékok is szerepelnek, a miket nem lehet ignorálni; aztán meg ott nem szerepelt a főfő emberkről, hanem egy élőhalottról van szó, a kinek többé nem veheti hasznát az áldásos kormányzat.

A miniszter tehát ebben az ügyben sokkal keményebb legénynek mutatkozott.

Válaszában ugyanis — szintén a Pesti Napló közlése szerint — kijelentette, hogy az interpelláció folytán megvizsgálta az ügyet, és kénytelen konstatálni, hogy az interpellációban előadott tényállás a valóságnak csakugyan megfelel (Mozgás.) A vizsgálóból ugyanis kitudott, hogy Herédy Verona csakugyan átadott a horgosi jegyzőnek kétszázharmincz forintot abból a célból, hogy az árvapénztár irányában fennálló kétszázharmincz forint tartozását kifizesse, azonban a jegyző ezt a pénzt magának tartotta. Az is tény, hogy amikor 1891-ben Herédy Verona a közigazgatási bizottságnál panaszt tett a közigazgatási bizottság Varjassy azon egyszerű ígéretével, hogy a pénzt be fogja fizetni, megelégedett, ezzel az ügyet elintéztnek tekintette s Herédyt panaszával elutasította, minek folytán Herédy Verona ingatlan eladott. (Felkiáltások: Hallatlan! Botrány!)

Az ügyállás kiderítettén, először utasította Csongrádmezei közigazgatási bizottságát. (Felkiáltások balfelől: Hát utasítani kellett? Igenis, elég szomorú, hogy kellett, de igenis kellett. Először utasította tehát Csongrádmezei közigazgatási bizottságát, hogy Varjassy István ellen, aki már nincs közszolgálatban, a büntető feljelentés az illető büntető törvényszékénél megtegye; elrendelte, hogy azon két tisztviselő ellen, akik e helytelen és hibás elővizsgálatot foglaltak, a fegyelmi eljárás megindítsák és ennek nyomán a kártérítési kötelezettség kérdése is tisztáztassék. Továbbá fentartotta magának a miniszter a közigazgatási bizottsághoz intézett leiratában azt is, hogy amennyiben Herédy Verona kártérítése Varjassyra és a két felelősségre vonandó tisztviselőre vonandó ki nem telnék, a közigazgatási bizottságnak ezen hibás határozatában részt vett tagjai ellen is a kártérítési kötelezettség kimondassék.

Hoitsy Pál: De ezt effektuálni is kell!

Hieronymyi Károly belügyminiszter: Igenis ezeket effektuálni is kell és itt kezembem van a vármegyének augusztus 11-én hozzám érkezett jelentése, hogy ezek mind effektuálva vannak. (Általános helyeslés és tetszés.) Kéri válaszában tudomásul vételét.

A Ház tudomásul veszi a miniszter választát.

Hát egyelőre tudomásul vesszük mi is. Csak arra vagyunk kíváncsiak, hogy mit szól a tisztelt közigazgatási bizottság ahhoz a csinos bókhoz, a mivel a miniszter fejbe tisztelte, mondván, hogy: „**elég szomorú, hogy a közigazgatási bizottságot kötelessége teljesítésére utasítani kellett.**“

És kíváncsiak vagyunk arra is, hogy mikép lesz végrehajtva a mulasztásban vétkező tisztviselők és közigazgatási bizottsági tagok felelősségre vonása; a mit a miniszter oly nagy garral hirdetett.

Majd gondunk lesz rá, hogy ez az ígéret ne maradjon csak röpke szó és írott malaszt!

Helyi és vegyes hírek.

(r.) — Nagylelkű alapítványt tett özv. Kiss Pálné szül. Pethő Terézia urnó, elhunyt férje emlékére. A város hatóságához ugyanis 200 frtot küldött be a szegény-menház javára, azzal a kikötéssel, hogy ez az összeg mint „Kiss Pál és neje Pethő Terézia alapítványa“ kezeltesse, s kamatja a szegény-menház céljaira fordítsassék. A szép tett nem szorul dicséretre, csak — utánzásra.

(r.) — Városi közgyűlés lesz f. hó 29-én; a tárgysorozatot azonban csak lapunk jövő számában közölhetjük.

(r.) — A haldokló czár. Oroszország hatalmas uralkodója, a „fehér czár,“ végső tusáját vivja a halállal. Orvosai lemondtak róla, s csak mesterségesen nyújtják életét, de kijelentették, hogy minden pillanatban beállhat a katasztrófa. A haldokló teljesen tisztában van állapotával, s minden reményről lemondva, tekint utolsó órája elé. Az világ szeme Oroszországon függ most, s a sajtó már is mérlegeli a bekövetkező trónváltás jelentőségét.

— Tisztújítás az I-ső 48-as körben.

A helybeli társas körök legnagyobbika — a szentesi I-ső függetlenségi és 48-as népkör — e hó 21-én d. u. tartá saját helyiségében tisztújító közgyűlést, melyre a tagok szép számmal jelentek meg s a gyűlés mind végig a tagok meleg érdeklődése mellett folyt le. A megejtett tisztújítás eredményéről a következőkben számolunk be olvasó közönségünknek: Elnök Sima Ferencz, I alelnök Dr. Filo Tihamér, II alelnök Dr. Szánthó Lajos, főjegyző Körtvélyesi Sándor, alj. Fab. Tóth István, pénztárnok Varga Imre, gondnok Ruzs Molnár Lajos, könyvtárnok Csúcs Sándor. Zászlótartók: Varga József, Bálint János és Héjja Lajos.

(r.) — Halálozás. Mint egy hozzánk beküldött gyászjelentésből mély részvétellel értesülünk, özv. Szajka Gusztávné szül. Bánhdy Terézia urnó, néhai Szajka Gusztáv a körös-tisza-marosi ármentesítő társulat volt főmérnökének özvegye, s Vigh Gyula uradalmi mérnök anyósa, folyó hó 22-én Mindszenten elhunyt. Temetése f. hó 25-én lesz Szegeden, hol a Szajka családnak családi sírboltja van. A boldogult hült tetemeinek csendes nyugalomát, a gyászoló családnak pedig vigasztalódást kívánunk.

(r.) — A kunszentmárton-szentesi vasút kisajátítási ügye immár végső stadiumába jutott. A szentesi kir. járásbírósa mint telekkönyvi hatóság ugyanis a kérdéses vasút részére kisajátított területekről elkészített összeírás, térkép és egyéni kimutató hitelesítését f. évi november 19-re tűzte ki a szentesi vasút állomáshoz. Ez tehát már meg lesz. Hanem ha meg nem sertenénk a kérdésünkkel az illetőket, ugyan kegyeskedjenek megmondani, hogy a szentesi vasúthelyi vasút kisajátítási ügye a jövő század, melyik évtizedében fog eljutni a befejezés stadiumába? . . . Különben, hogy előbb utóbb az is csak meg lesz, abban — úgy segéljen — épen nem tamaskodunk.

— Politikai affér. E cím alatt a Magyarország vasárnapi száma egy politikai pikantiát közöl, a melynek könnyen felismerhető hőse a mi volt főispánunk: Tallián Béla. A közlemény a következőleg szól: Pikáns politikai affér foglalkoztatja néhány nap óta a politikai köröket. Egy alföldi vármegyében ugyanis, a mely a benne termő aranyzemű buzán kívül utóbbi időben a nevével éppen ellentétes szociális mozgalmak által vált nevezetessé, élt lipótrendesen és különben zavartalan nyugalomban egy főispán Csendes működését nem zavarta más ambíció, mint hogy lehetőleg rendben tartsa a reábizott vármegye szénáját és újra helyreállítsa kis birodalmának megzavart békéjét és nyugalomát. De ebben a működésében annyiszor bebizonyította rendkívüli tapintatát, valamint excellens adminisztráló képességét, hogy akkor, a midőn fő-fő princípális, a mindenható miniszter ur mellett az államtitkári szék megürült, ennek tekintete reá esett és ő lett kizemelve arra, hogy ezt a mindenesetre diszes és nagyfontosságú állást elfoglalja. A derék főispán habozott; de végre is egy főispántól nem lehet kívánni, hogy Krisztus állhatatosságával birjon és a midőn a Lucifer szerepét felvett miniszter felvezette őt Buda hegyére és megmutatta neki ezt a szép közigazgatásilag reformálandó országot, a melynek urává akarta tenni, megszedült a kísértés nagyságától és felcsapott. Eddig rendben lett volna minden. A főispán haza utazott megyéjébe és barátaival a mély fájdalom hangján, szigorú diszkreczió leple alatt közölte, hogy nemsokára meg kell válnia szeretett vár-

megyéjétől, mert szerény képességeire más, — itt a főispán ur sejtene engedte, hogy magasabb — állásban van szüksége az országnak. Semmi esetre sem a főispán ur barátainak a diszkreczióján mult, hogy ez a hióbbir a vármegye ujsagaiban is megjelent, természetesen mély fájdalommal töltve el annak közönségét, a mely fájdalomt csak az enyhítette némileg, hogy a vármegye szeretett főispánja oly magas polczra jut. A mindenható miniszter ur pedig pakolt és táskájába téve a főispán kinevezési okmányát, indult Ischlbe a királyhoz, hogy annak aláírását kieszközölje. Nem tudni, hogy vajjon rendes mindenhatósága hagyta-e el a miniszter urat, vagy egyéb jött-e közbe — denikve megtörtént, hogy a miniszter az aláírt kinevezési okmány nélkül tért vissza a kies stájer fűdöhelyről. A főispán ur ezenközben várt és reménykedett, majd bosszankodott, míg végre megjelent a hivatalos lapban a kinevezési okmány — azzal az egy bökkendővel, hogy annak szokásos megszólítása nem hozzá, hanem valaki más-hoz volt intézve. A vármegye közönsége megnyugodhatott abban, hogy a kinevezett is az ő főispánja volt valamikor, de ez a szegény, mellőzött lipótrendesnek, a kit az elmaradt kinevezés a legnagyobb mértékben zavarba hozott, csak nagyon sovány vigasztalás volt. Az elfojtott elkeseredés parazsa a napokban vetett lángot: a főispán ur feljött a fővárosba és két gavallér által provokáltatta a szeszegő minisztert. És ki tudja, milyen lovagi bajviadalban nem gyönyörködhetünk volna, ha egy másik főispán közbe nem lép és a dolgot a két illusztris ellenfél közt ki nem egyenliti. Hogy a főispán ur főispáni mandátumát visszaadta-e már a miniszternek, arról egyelőre hallgat a krónika . . .

(o) — Tapintat. Tegnapelőtt este nyolcz és kilencz óra között, egy özvegy asszony, kinek a kísérben kereskedése van, ment hazafelé leányával, midőn a főutczán a m. kir. posta és távirtda B. nevű alkalmazottja utánuk ment. B. aki meglehetősen bevolt illuminálva, a legszemtelenebb szavakkal illette a két tisztességes nőt, kik, miután hiába igyekeztek szabadulni a kellemetlen uti társától, rendőrt kiáltottak. A rendőr ur (kinek nevét bár igen jól tudjuk, ezuttal elhallgatjuk) nemhogy a védtelen nők segítségére sietett volna, még gorombáskodott és midőn a jelen voltak egyike a feljelentéssel fenyegette, felrántván egyik vállát, télvárlól szólta oda: **A z l ő h e t!** Ugyanez alkalommal felemlíthetjük még azt az esetet is, hogy a napokban (és ez a rendőr is ismeretes) a Kass szálloda egyik mellék helységében két czivis összekülönbözött és cibálta egymást. A pinczér rendőrt hívott, a ki meg is jelent, azonban a veszekedők egyike által fizetett pohár sör megívása után, csendben, mint a hogy jött — eltávozott. — Ezuttal csupán e két esetről emlékezünk meg, igazolására annak, hogy rendőreink a lehető legfelgyelmezettebbek és nemhogy védelmére sietnének a reájuk szorulóknak, hanem még inkább távol tartják magukat onnét, a hol rendet kellene csinálniok. Ez se jól van János!

(o) — Bakot lőtt a rendőrség avagy a m. kir. ész és tapintat cserben hagyta a rendőrség 7-es számú karszalagját viselő Andrását, ki valószínűleg nagyon bele talált a „Rendőri Közlöny“ olvasásába merülni, a személyleírást véletlenül tévesztette el. Történt ugyanis, hogy Zuber Gyula bécsi billard-készítő eljött Szentesre, hogy itt a városi billardokat megjavítsa és megszállt a Kass-szálló 7-es számú szobájában. Alig pihent meg az istenadta, már belépett hozzá a 7-es számot viselő András és a törvény nevében fogolynak nyilvánítván, felszólította, hogy kövesse őt a rendőrséghez. Pajzán mosoly játszadozott az ügyes fogást csináló rőndér uraság bajusza alatt és kidülledt mellel kísért be Zubert, a ki hiába akarta magát igazolványával és báró Podmaniczky Frigyesztől kapott ajánló levelével igazolói — nem tudott szabadulni makacs árnyától, a 7-es számú Andrásától, kinek véleménye szerint Zuber nem az minék magát kiadta, hanem mulakatos, a ki a Vertheim és más záruk felnyitásával iparszerűen haszonra, de törvényellenesen működik. Nagy nehezen és sokára hitték el neki, hogy ő nem mulakatos, és ezt is csak Kass Ferencz nagykirályi szobaladja tulajdonos igazolására és jótállására, ki Zubert már régi idők óta fogva ismeri. Kíváncsiak vagyunk, mit szól ehhez a főkapitány ur és megkérde-e eznttal is Jánostól: Jól van ez János? Zuber a rendőrség ellen, ugy a belügyminiszternél, mint más illetékes helyen feljelentéssel él, mi helyes is, mert az itt átutazók — már lapunkban számtalan esetet regisztráltunk — mindennemű kellemetlenségnek vannak kitéve a rendőrség részéről.

— **A debreczeni hóhérok.** A „Debreczeni Ellenőr” tegnapelőtti száma abból az alkalomból, hogy a magyar államnak új hóhéra van, összegyűjtötte a debreczeni hóhérokra érdekesebb adatokat a városi közlévtárából. 1571-ben a hóhért illette a halálra ítéltnek alsó ruhája a nadrággal együtt. 1595-ben csehük volt a hóhérok, mert az egykoru feljegyzés így szól: „A hóhér cseh mesterei elleni ügyekben Paksi István és János Imre diákok ügyvédül vallják. 1636-ban egy Gáspár nevű cigány ajánkozott a hóhérságra, de mielőtt állandósította volna a tanács, próbát kellett tennie. Varga János uram halálra ítélt szolgálójának fejezetelével sikeresen mutatta be a mesterségét. Az atyáskodó tanács ügyességén kívül jó magaviseletet követelt hóhértól. A XVII. század első felében Lengyel Janossal több ízben fejeire fogadtatta fel, hogy nem részegedik, fejevert nem hord, senkit nem bántalmaz és „becsületes magaviseletet” tanúsít. Egyszer mégis csaknem a fejével lakolt ő is valami botlásért. De bár megérdemelné a halált — írja róla az 1646. évi protokollum — most az egyszer eleme meghagyatik, a fegyverhordástól eltiltatik. 1730-ból fennmaradt a Veisz József következő díjlevele:

Veisz Józseph Hóhér Mesterünk
Conventioja

kezdődik esztendeje a Aprilis 1730
fizetése léssen egész esztendőre
készenpénz kilenczven magyar forint,
Buza köből — hat
Árpa köből — hat
Szekérfa — tizenkettő
Akasztástól, Töréstől és égetéstől, ha tisztül
jól végben viszi, egy-egy frt.

Vesszőzéstül és kikérésütül negyvennyolcz kr.
Nem is kicsiny fizetés volt, mikor most az állam 400 frt fix fizetést ad Bali uramnak s mikor ugyan abban az időben a debreczeni főbíró is csak 400 frtért szolgált a nemes várost. Az meg Nagy-Szombatban történt meg, — a miről a helytartó tanács Debreczen városát is, mint ritka esetről értesítette, hogy VI. Károly császár Frey Gáspár otáni hóhért különösen a nagy pestis alatt tett sikeres gyógyításáért. N.-Szombat város előjáróságának ajánlatára minden gyermekeivel és udódaival együtt a „tisztos rendű polgárok közé sorozta.”

Elhaltak névsora.

1894. szeptember 13-tól október hó 20-ig.

Füsti Molnár Bénéjám, 53 éves, öngyilkosság által. — Rácz János, 4 hónapos, bélhurut. — Bazsó Sándor, 38 éves, tüdővész. — Budai Vincze, 62 éves, bélhurut. — Dongó Zsuzsána, 67 éves, szivbaj. — Kiss Mária, 1 éves, bélhurut. — Debreczeni Etel, 3 napos születési gyengeség. — Janó Imre, 3 éves, roncsoló toroklob. — Dómsódi Imre, 40 éves, szivszelhüdes. — Piti Erzsébet, 58 éves, gümőkör. — Farsang János, 1 és fél éves, tüdőlob. — Csuka Eszter, 22 éves tüdővész. — Martók Peter, 6 hó bélhurut.

Szentesi piaci árak.

1894. október 20.

Időjárásunk az őszi szántás vetésre igen jó. Az elvetett magvak szépen kelnek.

A buza ára 5—10 krral szilárdult. Árpa, kukorica ára pedig melyet nagy mennyiségben hoznak a piacra 50—60 krral visszament.

Az árak következők:

Buza mm. 6 frt.

Árpa köble 5 frt 60 kr. 5 frt 40 kr.

O-kukorica köble 7 frt, 6 frt 80 kr., új kukorica köble 5 frt, 50 kr., 5 frt 70 kr.

Zab köble 3 frt 80 kr.
Heremag mm. 30 frt.
Szalonna mm. 56 frt.
Hizott sertés tiszta vágásra 40 42 kr. kilonként.

Nyilttér.

(E rovathban közöltékert nem vállal felelősséget a Szerk.)

Eltörök a korszó.

A „Szentes és Vidéke” folyó évi 84-ik számában „Eltört a korszó” címmel egy hír jelent meg mely csekély személyemmel foglalkozik. — Eltekintve attól, hogy a hírből közölt állítások nem mindenben felelnek meg a valóságnak s eltekintve attól, hogy ezen ügyben vádlám által reám szórt gyanúsításokkal a feljelentőn és két tanuján kívül a kik pedig mindannyiuk megőző ellenségeim, engem soha senki sem illelt, nem bírom felfogni miért éppen a „Szentes és Vidéke” az a ki nyilvánosan is igyekszik engem becstelentten s anyagilag megkárosítani. Ha már az alaki igazság szolgáltatás két tanu vallomására oly érzékenyen sujt engem nem tartom tisztességes és hírlaphoz illő dolognak, hogy engem még nyilvánosan is pellengére állítson a tisztelt újságíró, — a ki úgy látszik szeret fogadatlán prókatoroskodni és minden lébe kanál lenni s nem ismeri a magán ügybe való beavatkozás tisztességtelen mivoltát. azért hát hogy jövőre az ilyenektől óvakodjék szives figyelmébe ajánlom mert majd eltörök a korszó! de nem az ő piszkos újság papirosán hanem majd a kabak fején.

Csáko Lajosné.

Selyemhamisítvány.

Egessünk el egy mintát a venni szándékolt fekete selyemből s a lamisitas rögtön kiderül: Mert míg a valódi s jól festett selyem az elegetesen nyomban összepödörödik és csakhamar kialszik, maga után csekély világosbarna hamut hagyva; addig a hamisított selyem (mely zsíros szinű-szalonnas és könynyen török) iassan tovább eg (minthogy rostszálai a festanyagtól telítetlen tovább izzanak) és sötét barna hamut hagy maga után, de valódi selyem módjára soha össze nem pödörödik, csak meggörbül. Heineberg G (cs. kir. udvari szállító) selyemgyára Zürichben, hazhoz szállítva, postaber es vamentesen szivesen küld barkinek is mintakat akár egyes öltönyökre való akár egész végekben levő valódi selyem szövetekből. Svajczba czimzett levelekre 10 kros es levelezo-lapokra 5 kros belyeg ragasztandó.

Tiszta vér adja az egészséget!

Titkos betegségek, kiütések, sápadtság, általános faradság, gyengeség mind megszűnnek, ha a vér egészséges! A mi módszerünk használata mellett alapos eredményert jót állunk.

Kérdéseknél a válasza szükséges 10 kros belyeg melléklendő.

„OFFICE SANITAS,” PARIS,
30. Faubourg Montmartre.

Üzlet eladás!

Megyeri Pál mindszeinti kereskedőnek, Mindszinten 15 év óta fenálló virágzó fűszerüzlete halalozás következtében szabad kézből bármely pillanatban el: esetleg hasznóberbe is kiadandó. A feltételek iránt a tulajdonosnál bővebb felvilágosítást nyerhető. 1 3

pkt. 4011. 1894. kvi.

Hirdetmény.

A szentesi kir. jbiróság mint tkvi hatóság részéről közzé tételik: miszerint a kunszentmárton-szentesi h. érd. vasut számára az alább megnevezett határban kisajátított területekről elkészített összeírás, térkép és egyedi kimutatás hitelesítésére a helyszínére a következő határnap tüzetik ki, u. m. Szentes községre nézve 1894 évi november hó 19 reggel 9 óra: a szentesi állomásra.

Az érdekeltek félhivatnak miszerint netaláni észrevételeiket a fennebbi határnapon a bizottság előtt előterjesszék, különben a kisajátítás és a felvett térfogat ugy a feljegyzett szolgálmalak s jogosultságok iránti kifogásaik többé tekintetbe nem jöhetnek.

Egyuttal felhivatnak mindazok, a kik a fennebbi határban a Ksztmárton-szentesi h. érd. vasut számára kisajátított területekért járó és az egyedi kimutatásban kitett kártalanítási összeg mennyiségére nézve ellenvételeket tenni akarnak, vagy ezen összegre bármilyen czim alatt igényt tartanak, ezeket 1894 évi november hó 30-ig ezen tkvi hatóságnál annál bizonyosabban bejelentsék, miut-hogy a később jelentkezők észrevételeire s igényeire semmi tekintet nem lévén, a kisajátítási és kártalanítási összeg annak és azon mennyiségben fog kiadatni, a kinek nevére és a mely összeggel az az egyedi kimutatásban ki van téve a bekebelezett vagy felülkebelezett tételek pedig ezentul a kisajátított területekről hivatalból le tognak töröletni.

Az összeírás térképek és egyedi kimutatás a telekhivatalban betekinthezők.

Kelt Szentesen, a kir. jbiróság mint tkvi

satóságnál 1894. október 18-ik napján.

Katkits,

alj. bíró.

Hivatalos hirdetmény.

Szentes város 1894. évre szóló általános jövedelmi pótdadó kivetési lajstroma a szegedi m. kir. pénzügyigazgatás által felülvizsgáltván, f. évi október hó 22-től 29-ig terjedő 8 napon át a városi adóhivatalban közszemlére kitétetik; felhivatnak ennél fogva az adózók, hogy a lajstromokat a fent kitett határidő alatt megtekinthetik s netaláni felszólamlásaikat és pedig:

a) azon adózók, kik a most kivetett adó-nemmel már a mult évben is megvoltak róva a lajstrom kitételének napjától;

b) azon adózók pedig, kik a most kivetett adó-nemmel ez évben rovatnak meg előszőr, adó tartozásaikat az adókönyvecskékben történt bejegyzést követő 15 nap alatt benyújthatják.

Szentes, 1894. október 20.

Nagy József,

au. tanácsnok.

2-3

Máriaczei Gyomor-cseppek

nagyszerűen hatnak gyomor bajknál, nélkülözhetetlen és általánosan ismeretes házi és népszerű.

A gyomorbetegség tünetei: étvágytalanság, gyomorgyengeség, bűzös lehelet, felfútság, savanyu felbőffögés, hasmenés, gyomorégés, felesleges nyálkiválasztás, sárgaság, undor és hányás, gyomorgörös, szűkülés.

Hathatós gyógyszernek bizonyult fejfájásnál, a menyinyben ez a gyomortól származott, gyomortürelhelésnél étellekkel és italokkal, glliszták, májbajok és hámorrhoidáknál.

Említett bajknál a **Máriaczei gyomor-cseppek** évek óta kitünőnek bizonyultak, a mit száz meg száz bizonyítvány tanúsít. Egy kis üveg ára használati utasítással együtt 40 kr., nagy üveg ára 70 kr. — Magyarországi főraktár:

Török József gyógyszerészre
Budapest. Király utca 13. sz.

A védjegyet és aláírást tüzetesen tessék megtekinteni!! Csak oly cseppeket tessék elfogadni, melyeknek burkolatára zöld szalag van ragasztva a készítő aláírásával (C. Brady) és ezen szavakkal: „Valódiságot bizonyítom”.

A Máriaczei gyomor-cseppek valódián kaphatók

Szentesen: Várady Lajos és Phodradszky Ferencz. Kunszentmártonban: Szilárdfy Károly s Remetei Dezső gyógyszerészeiben. 43

LISZT-RAKTÁR.

Tudomására hozzuk a nagyérdemű közönségnek, hogy **gőzmalmunkból** több liszt-raktárt rendeztünk be, és pedig:

Szentesen: Dóka Bálint részére a piac-téren Szücs Dániel-féle házban és gőzmalmunk telepén.
Kunszentmártonban: Masáth József kereskedőnél.
Mindszinten: Kruzslics István-nál.
Csongradon: Bartus István-nál.

Hol **finom és kenyérliszt, derceze és korpa** mindig bármely mennyiségben a legolcsóbb áron kapható.

Szentes, 1894. október hó.

SIMA FERENCZ ÉS TÁRSA.

Szentes, 1894. Nyomatott Sima Ferencz gyereksajtóján.